

Mgr. MARIE BENEŠOVÁ
MINISTRYNĚ SPRÁVEDLNOSTI ČR
A PŘEDSEDKYNĚ LEGISLATIVNÍ RADY VLÁDY

V Praze dne 31.10.2013
Čj. 660/2013-OD-SPZ/2

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno

Věc: obv. P. S. - stížnost pro porušení zákona

Příloha: spis Obvodního soudu pro Prahu 10 sp.zn. 2 T 164/2004
spis Obvodního soudu pro Prahu 4 sp.zn. 37 T 126/2002

Podle § 266 odst. 1 tr. řádu podávám ve prospěch obv. P. S.

stížnost pro porušení zákona

proti pravomocnému usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2006, sp.zn. 5 To 416/2006, jímž byla jako nedůvodná podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítnuta stížnost obv. P. S. podaná proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 23. 8. 2006, sp.zn. 2 T 164/2004, jímž bylo podle § 38 odst. 2 tr. zákona z roku 1961 a § 334 odst. 1 tr. řádu rozhodnuto o započtení obv. P. S. do souhrnného trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku uloženého rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 20. 4. 2006, sp.zn. 2 T 164/2004, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3. 7. 2006, sp.zn. 5 To 226/2006, zadržení od 29. 5. 2003 v 10.40 hodin do 30. 5. 2003 v 9.45 hodin a vykonaný trest odnětí svobody od 19. 1. 2004 do 29. 4. 2004 z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29. 10. 2002, sp. zn. 37 T 126/2002.

Pravomocným usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2006, sp.zn. 5 To 416/2006, a v řízení, které mu předcházelo, byl porušen zákon v neprospěch obv. P. S.

v ust. § 147 odst. 1 a § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu, v ust. § 38 odst. 2 tr. zákona a v ust. § 334 odst. 1 tr. řádu.

Obv. P. S. byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 20. 4. 2006, sp.zn. 2 T 164/2006, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3. 7. 2006, sp.zn. 5 To 226/2006, uznán vinným trestným činem vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zákona č. 140/1961 Sb., za který mu byl uložen podle § 235 odst. 1 tr. zákona za použití § 35 odst. 2 tr. zákona souhrnný trest odnětí svobody v trvání jednoho roku za současného zrušení výroku o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29. 10. 2002, sp.zn. 37 T 126/2002, jakož i dalších rozhodnutí, obsahově na tento výrok navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž zrušením došlo, pozbyla podkladu. Pro výkon tohoto trestu byl obv. P. S. podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zákona zařazen do věznice s ostrahou.

Usnesením Okresního soudu v Chomutově ze dne 10. 10. 2005, sp. zn. PP 239/2004, bylo podle § 332 odst. 1 tr. řádu rozhodnuto, že obv. P. S., který byl usnesením téhož soudu ze dne 29. 4. 2004, sp.zn. PP 239/2004, podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, k němuž byl odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29. 10. 2002, sp.zn. 37 T 126/2002, se ve zkušební době podle § 64 odst. 1 tr. zákona z roku 1961 osvědčil.

Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 23. 8. 2006, sp. zn. 2 T 164/2004, bylo podle § 38 odst. 2 tr. zákona z roku 1961 a § 334 odst. 1 tr. řádu rozhodnuto o započtení obv. P. S. do souhrnného trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku uloženého rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 20. 4. 2006, sp.zn. 2 T 164/2006, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3. 7. 2006, sp.zn. 5 To 226/2006, zadržení od 29. 5. 2003 v 10.40 hodin do 30. 5. 2003 v 9.45 hodin a vykonaný trest odnětí svobody od 19. 1. 2004 do 29. 4. 2004 z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29. 10. 2002, sp.zn. 37 T 126/2002. Obviněný P. S. podal proti tomuto usnesení v zákonné lhůtě stížnost, v níž namítal, že mu byla do souhrnného trestu odnětí svobody nesprávně započtena z předchozího zrušeného výroku o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 pouze skutečně vykonaná část trestu, ač mu měl být započten celý uložený trest ve výměře šesti měsíců, neboť ohledně tohoto trestu se má za to, že trest byl zcela vykonán. Stížnost obv. P. S. podepřel příložením usnesení Okresního soudu v Chomutově ze dne 10. 10. 2005, sp.zn. PP 239/2004-16, jímž bylo podle § 332 odst. 1 tr. řádu rozhodnuto, že jmenovaný se ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody ve výměře šesti měsíců, k němuž byl odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29. 10. 2002, sp.zn. 37 T 126/2002, podle § 64 odst. 1 tr. zákona z roku 1961 osvědčil. Stížnost byla v neveřejném zasedání usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2006, sp.zn. 5 To 416/2006, jako nedůvodná podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítnuta.

Podle § 334 odst. 1 tr. řádu rozhodne o započítání vazby a trestu předseda senátu usnesením, a to zpravidla zároveň s nařízením výkonu trestu.

Podle § 38 odst. 2 věty první tr. zákona z roku 1961 byl-li pachatel soudem nebo jiným orgánem potrestán a došlo k jeho novému odsouzení pro týž skutek, započítá se mu vykonaný trest do uloženého trestu, pokud je vzhledem k druhu uloženého trestu započítání možné. Podle věty druhé téhož ustanovení postupuje soud obdobně, uloží-li pachateli trest úhrnný nebo souhrnný.

Podle § 64 odst. 2 téhož tr. zákona vyslovil-li soud, že se podmíněně propuštěný osvědčil, má se za to, že trest byl vykonán dnem, kdy byl podmíněně propuštěn. Vznik zákonné fikce, že trest byl vykonán, má svůj praktický dopad i případech, kdy přichází v úvahu započtení trestu podle § 38 odst. 2 tr. zákona, neboť bylo-li již rozhodnuto, že podmíněně propuštěný z výkonu trestu odnětí svobody se osvědčil (§ 64 odst. 1 tr. zákona) a má-li se za to, že trest uložený dřívějším rozsudkem byl vykonán, vždy se do uloženého souhrnného trestu započte podle § 38 odst. 2 tr. zákona celý uložený trest odnětí svobody jako by byl vykonán, byť se tak ve skutečnosti nestalo, a nikoli jen jeho skutečně vykonaná část.

Citovanými zákonnými ustanoveními se neřídil Obvodní soud pro Prahu 10 v usnesení ze dne 23. 8. 2006, sp.zn. 2 T 164/2004, ani Městský soud v Praze v usnesení ze dne 25. 10. 2006, sp.zn. 5 To 416/2006.

Vzhledem k citovanému usnesení Okresního soudu v Chomutově ze dne 10. 10. 2005, sp.zn. PP 239/2004-16, které vedlo ke vzniku zákonné fikce, že trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců, k němuž byl obv. P. S. odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29. 10. 2002, sp.zn. 37 T 126/2002, byl vykonán již ke dni 29. 4. 2004, je zcela zřejmé, že postupem Obvodního soudu pro Prahu 10 v souvislosti s vydáním usnesení ze dne 23. 8. 2006, sp.zn. 2 T 164/2004, byl započtením pouze skutečně vykonané části trestu odnětí svobody a nikoli trestu celého, obv. P. S. jednoznačně znevýhodněn. Soud zřejmě neměl citované usnesení Okresního soudu v Chomutově v době vydání rozhodnutí k dispozici, avšak existence zákonné fikce, že byl celý trest vykonán dnem, kdy byl odsouzený podmíněně propuštěn, zjevně vyplývala i z obsahu opisu rejstříku trestů obv. P. S., kterým Obvodní soud pro Prahu 10 disponoval. Došlo tak k porušení ustanovení § 38 odst. 1 tr. zákona z roku 1961 v neprospěch obv. P. S.

Nápravy nezákonného stavu se obv. P. S. nedostalo ani v rámci stížnostního řízení vedeného před Městským soudem v Praze, který usnesením ze dne 25. 10. 2006, sp.zn. 5 To 416/2006, nesprávně zamítl jako nedůvodnou podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu stížnost obv. P. S., ač byla důvodná a stížnostní soud měl vedle opisu rejstříku trestů obviněného dokládajícího vznik zákonné fikce o vykonání celého předešlého trestu odnětí svobody i kopii pravomocného usnesení Okresního soudu v Chomutově ze dne 10. 10. 2005, sp.zn. PP 239/2004.

Pokud se jedná o argumentaci soudu druhého stupně při zamítnutí stížnosti, tuto nepovažují za případnou. Kasačním výrokem při ukládání souhrnného trestu nemůže být nic změněno na tom, že obviněný již příslušný trest ve stanovené výměře vykonal. Usnesení o tom, že se obviněný ve zkušební době podmíněného propuštění osvědčil, představuje rozhodnutí, které zakládá fikci výkonu celého uloženého trestu. Tato fikce v minulosti již nastala a ve smyslu aplikace § 38 odst. 2 tr. zákona z roku 1961 je nezbytné k ní přihlídnout, a to i v případě, že je v souvislosti s ukládáním souhrnného trestu dovozován závěr o zrušení příslušného usnesení o osvědčení obviněného ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu. Ustanovení § 38 odst. 2 uvedeného tr. zákona navíc nelze, pokud hovoří o „vykonaném trestu“, interpretovat jen ve smyslu doby fakticky strávené ve výkonu trestu, ale v první řadě ve smyslu vykonání uloženého trestu, byť k části jeho výkonu došlo na základě fikce v důsledku vyslovení osvědčení ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

Městský soud v Praze tak zjevně řádně nepřezkoumal správnost napadeného usnesení, jakož i řízení napadenému usnesení předcházející, a důvodně podanou stížnost jako nedůvodnou zamítl, čímž porušil ustanovení § 147 odst. 1 a § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu v neprospěch obv. P. S.

Z výše uvedených důvodů proto **n a v r h u j i** , aby Nejvyšší soud České republiky

1. podle § 268 odst. 2 tr. řádu vyslovil, že pravomocným usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2006, sp.zn. 5 To 416/2006, a v řízení které mu předcházelo, byl v ust. § 147 odst. 1 a § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu, v ust. § 38 odst. 2 tr. zákona č.140/1961 Sb. a ust. 334 tr. řádu porušen zákon v neprospěch obv. P. S,
2. podle § 269 odst. 2 tr. řádu napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2006, sp.zn. 5 To 416/2006, i usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 23. 8. 20116, sp.zn. 2 T 164/2004, zrušil, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.
3. podle § 270 odst. 1 tr. řádu přikázal Obvodnímu soudu pro Prahu 10, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [4 Tz 63/2013](#)